

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת נח תשע"ט לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף נ"ז

אולי ישובו (סנהדרין קח:). ועל כן עורר ה' את נח שיעורר רחמי שמים שיתנהג עמהם במדת החסד ולא יביא מבול לעולם, ולא יצטרכו התיבה להצלתו. וזהו שרימו לו 'קנים תעשה את התבה', שיעשה אותה בהתעוררות מדת הרחמים שיש ללמוד מהקנים. אם יש לחוס על קן צפור אחת, מכל שכן על עולם ומלואה, בהמות חיות ועופות ובני אדם. ותעשה את התבה בהתעוררות מדת הרחמים שגלמד מהקנים.

והנה ה' אמר לנח, וזה אשר תעשה אותה, שלש מאות אמה אורך התבה, חמשים אמה רחבה, ושלושים אמה קומתה (ו-טו). ופירש האר"י ז"ל (שער מאמרי הרשב"י פ' נח), אשר שיעור התבה הוא נגד שם הוי"ה ב"ה. והיינו יו"ד פעמים ה' הוא חמשים, וזה רחבה. ו' פעמים חמשים הן שלש מאות, וזה אורכה. ו' פעמים ה' הן שלשים, ולכך שלשים אמה קומתה ע"כ. ואם כן שיעור התבה הוא שם הוי"ה, שם הרחמים, והוא גם כן לעורר את נח בעשייתו להתפלל שינצח מדת הרחמים, ויגולו רחמיו על מדותיו, להעביר את הגזירה, שלא יצטרכו בפועל להשתמש עם התבה.

*

ויש לומר עוד, דהנה השלש עשר מדות של רחמים, הסיום היא מדת נקה לא ינקה (שמות לד-ז). ובגמרא (יומא פו.) אי אפשר לומר נקה שכבר נאמר לא ינקה, ואי אפשר לומר לא ינקה שכבר נאמר נקה, הא כיצד, מנקה הוא לשבים ואינו מנקה לאינן שבים ע"כ. ופירש האר"י ז"ל (ליקוטי ש"ס אבות) שזהו שאמרו (אבות ד-ב) אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו. כי בהכתוב ונקה לא ינקה יש בהם רמז שם הוי"ה, במלת ונקה יש ו"ה, ובמלת ינקה יש י"ה. והנה מפשטן של דברים משמע שאפילו לשבים אינו מוחל, לזה אמר שאל יסתכל בקנקן, באותיות קנקן שיש בנקה לא

עשה לך תבת עצי גופר קנים תעשה את התבה (ו-יד). ברש"י מדורים מדורים לכל בהמה וחיה ע"כ. ויש לדקדק דהוה ליה למימר קנים תעשה 'בתבה', שהרי היה שם גם חדרים לנח ובני ביתו ולכל מאכל אשר יאכל. ונראה דאיתא במשנה (ברכות לג.) האומר על קן צפור יגיעו רחמיו [אנשים שהיו מראים עצמם כמתכוונים להעמיק בלשון תחנונים, ואומרים רחום וחונן אתה, ועל קן צפור יגיעו רחמיו, שאמרת לשלח את האם, כן תחוס ותרחם עלינו] משתקין אותו. מאי טעמא, פליגי בה תרי אמוראי במערבא, רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא, חד אמר מפני שמטיל קנאה במעשה בראשית [לומר על אלה חס, ולא על שאר בריותיו], וחד אמר מפני שעושה מדותיו [מצותיו] של הקדוש ברוך הוא רחמים ואינן אלא גזרות [והוא לא לרחמים עשה, אלא להטיל על ישראל חקי גזרותיו להודיע שהם עבדיו ושומרי מצותיו וגזרות חוקותיו] ע"כ.

והנה לטעם הראשון, באמת טעם מצות שילוח הקן הוא משום רחמי ה'. ולטעם השני יש שפירשו שאין למצות ה' טעם, וכולן אינן אלא מרצונו הנעלם של הקב"ה. וברמב"ן (דברים כב-ו) פירש, כי משמעות על קן צפור יגיעו רחמיו, משמע שסיבת מצות שילוח הקן הוא מרחמנות הקב"ה על הצפורים. ובאמת סיבת המצוה אינה מפני רחמנות על הצפורים, אלא להשריש בנו מדת הרחמנות ע"ש. על כל פנים ממצות שילוח הקן אנו למדים שה' חס ברחמיו על הצפורים, או מלמד אותנו לרחם עליהם. ומזה נשכיל להבין שאם על עופות יש לרחם, על אחת כמה וכמה על בני אדם.

והנה מדת הדין גזרה להשחית העולם עם ברואיו בדור המבול, אבל ה' ארך אפים הטריחו בבנין ק"כ שנה,

שזיהא אומר, בני ישראל אני כפרתן (נגעים ב-א). ופירש הרע"ב מתוך חבתן היה אומר, כל העונש שראוי לבוא עליהן, אני מקבל על עצמי כדי לכפר עליהן ע"ש. והיה קשה בעיניו דיבור זה של ה' אליו, שכולם ימחו בהמבול, ורק הוא וביתו ישארו. וזהו שאמר ויעש נח 'ככל' אשר צוה אותו 'אלקים', שהגם שציווי הזה היה חסד גדול, ונח מצא חן בעיני הוי"ה, מכל מקום הוא עשה אותה התבה כאילו היה זה ציווי ממדת הדין, בחינת 'אלקים'.

*

ואיתא בגמרא (ובחים קטו). כשניתנה תורה לישראל, היה קולו הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל מלכי עובדי כוכבים אחזתן רעדה בהיכליהן ואמרו שירה, שנאמר (תהלים כט-ט) ובהיכלו כולו אומר כבוד [רישא דקרא קול ה' יחולל אילות, ובמתן תורה משתעי, ובהיכלו של כל מלך ומלך כולו אומר כבוד להקב"ה]. נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע, ואמרו לו מה קול ההמון אשר שמענו, שמא מבול בא לעולם, ה' למבול ישב. אמר להם וישב ה' מלך לעולם, כבר נשבע הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם [שיהא מלך לעולם על בריותיו ולא ישחיתם]. ומה קול ההמון הזה ששמענו, אמר להם חמדה טובה יש לו בבית גזויו שהיתה גנוזה אצלו תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם, וביקש ליתנה לבניו, שנאמר ה' עוז [התורה שהיא מעוזן של ישראל] לעמו יתן, מיד פתחו כולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום ע"כ.

והיא פליאה מה עלה על דעתם שמבול בא לעולם, הלא כמה מאורעות נעשים בעולם שמשמיעים קול, אולי יש הפיכת סדום או קריעת ים סוף וכדומה. ומה גם אם שמעו קול ה', הרי שמעו בזה נתינת התורה, אנכי ה' אלקיך וגו'. והרי כל דיבור ודיבור שיצא מפי הגבורה נחלק אז לשבעים לשונות (שבת פח:). ואם כן שמעו תוכן הקולות, ולמה אמרו ה' למבול ישב.

ונראה דהנה במדה זו של ונקח לא ינקח, נרמז עוד מחסדי ה', אשר לא ידח ממנו נדח (שמואל ב יד-יד), שגם אם היה רשע כל ימיו, ומת בלי תשובה, מכל מקום סופו יבוא לתיקונו, ויודרך נשמתו בגיהנם וכדומה, עד שבסופו יזכה לאור באור החיים, אשר כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. שאם לא כן לא היה ה' בורא את האדם, אשר אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא (קהלת ז-ב). וכמה פעמים יתגלגל האדם בגלגול שנית, כדי שיוכל לתקן אז מה שקלקל בראשונה. וזהו גם כן ממדת ונקח לא ינקח, אשר גם מי שלא זכה לנקות עצמו מחטאיו, ומת מלוכלך בחטא, גם כן ינקח אותו ה' באופנים שונות עד שיודרך.

ינקח, אלא במ"ה שיש בו, דהיינו שם הוי"ה הרמזו בראשי תיבות וסופי תיבות העולה מ"ה, שהוא המקבל שבים ע"כ. ובבני יששכר (כסלו ד-קמג) הוסיף בזה, כי בנקח לא ינקח, זולת אותיות קנק"ן יש אותיות א"ל הוי"ה. וזהו ומנותר קנקנים, רצה לומר אותיות הנותרים במדת ונקח לא ינקח, זולת הקנק"ן, על ידם נמתקו הגבורות ברחמים, ברחמי"ם עולה גם כן מספר קנק"ן ע"ש.

אמנם כבר דברנו, כי באמת השלש עשרה מדות של רחמים, הן מסודרים מהקל אל החמור, שבכל מדה שניתוסף יש בה מדה של רחמים יתירה על הקודמות. ואם כן מדת ונקח לא ינקח היא הרחמים היותר גדולה שיתכן במדות ה'. והענין הוא, כי לפעמים יש רשעים שהרבו כל כך למרוד בה', שמדת הדין למעלה מעכבת שלא לקבל התשובה. אך ה' בגודל חסדו אמרו חז"ל (פסחים קיט). שידו פרוסה תחת כנפי החיות כדי לקבלם. ואמרו (סנהדרין קג). שעשה ה' כמין מחתרת ברקיע כדי לקבל תשובת מנשה, מפני מדת הדין [שהיתה מעכבת שלא להקביל פני מנשה בתשובה, ועשה הקב"ה מחתרת ברקיע ופשט ידו, וקבלו בלא ידיעת מדת הדין] ע"כ. וזהו מדת ונקח לא ינקח, שגם אלו שאין עליהם שום זכות ומליצה לנקותם, אז ה' משתמש במדה זו, ונקח לא ינקח, שמנקח גם אלו שמלאכי מרום אומרים לא ינקח. וה' ברוב חסדו מסתיר ידו שלא ירגישו, ומקבל אותם בתשובה.

והנה דור המבול הרבו לפשוע, כי השחית כל בשר את דרכו, וגם אם היו מרוצים לשוב היתה מדת הדין מעכבת שלא לנקותם. וה' אמר לנח שמוטל עליו לעורר רחמי שמים עליהם, שהגם שהם אינם ראויים, יתעורר מדת ונקח לא ינקח, לנקות גם אותם, ולקיים וחנותי את אשר אחון (שמות לג-ט), אף על פי שאינו כדאי (ברכות ז). והנה בעשיית התיבה, באורכה ורוחבה יתעורר מדת הוי"ה של ונקח לא ינקח, ו'קנים' תעשה את התיבה, שני פעמים ק"ן, שיצטרף עם השם הוי"ה של התיבה, ובזה יהא בהם שילוב ונקח לא ינקח, וירחם ה' עליהם אף שאינם כדאים וראויים.

*

ואמר הכתוב, ויעש נח, ככל אשר צוה אותו אלקים כן עשה (ו-כב). ויש לדקדק דהוה ליה למימר ויעש נח 'כל' אשר צוה אותו אלקים, ולמה אמר 'ככל'. ונראה כי באמת היה עשיית התבה חסד גדול לנח וביתו, שהם לא ימחו מהעולם, וממנו יתפשט כל העולם כולו אחר המבול, כמו מאדם הראשון בבריאת עולם. אבל באמת לא היה שמח בזה כלל, ומוכן היה יותר למסור נפשו וביתו, ויהיה הוא לכפרה על הכלל. דוגמת מה שמצינו ברבי ישמעאל

ועל דרך זה היה בדור המבול, וכמו שגילה האר"י ז"ל (שער הפסוקים פ' שמות), שהנשמות הללו נתגלגלו בתוך בני ישראל במצרים, ושם נזדככו בכור הברזל, ואחר כך קיבלו את התורה מפי ה', ובזה תיקנו מה שחטאו בדור המבול נגד ה'. והנשמות הללו שלא נתקנו אז, נגזר עליהם כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו (שמות א-כב), שחזרו שוב במים כמו שנענשו מתחלה במבול מים ע"כ.

ועל דרך זה כתב האר"י ז"ל (לקוטי תורה פ' תשא) היה גם בנח עצמו, שהיה עליו פגם שלא התפלל על בני דורו, ולכן נקרא המבול על שמו, כי מי נח זאת לי (ישעיה נד-ט). ולכן נתגלגל נח במשה רבינו, ואז תיקן החטא ההוא. כי גם למשה אמר ה' בחטא העגל, ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם, ואעשה אותך לגוי גדול (שמות לב-ט), דוגמת מה שנאמר לנח בעשיית התבה. ומשה עמד נגד ה' והתפלל ומסר נפשו עליהם להצילם, ואמר ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת (שם לב-א). ובזה תיקן פגמו של נח. וכתב דלכן אמר מחני נא, אותיות מ"י נ"ח, כי הוא גרם לזה. ומשה חזר להתפלל עליהם לתקן את אשר עיזת. ועל כן אמר מחני נא, לשון מיחוי, כמו מי המבול. וכל ימיו לא היה אלא בתפלה על הדור, לתקן מה שעיזת באותן הימים אשר חטאו בעגל ע"כ.

היוצא לנו מזה כי אנשי דור המבול באו בסופם לתיקונם בעת שקיבלו את התורה, וקבלו על עצמם לשמור ולעשות את כל דברי ה'. ולכן בעת מתן תורה כאשר שמעו מלכי אומות העולם מתן תורה, קול ה' הולך מסופו עד סופו, חששו שיתכן שאין ישראל מרוצים לקבל את כל דברי התורה הזאת, ואם כן לא באו דור המבול לידי תיקונם, וחזרו לקלקולם. ואם כן ה' למבול ישב, שלא נתקן פגמם. ועל זה השיבם בלעם, כי הם עומדים מוכנים ואומרים נעשה ונשמע, וה' עוז לעמו יתן, ודור המבול חוזרים כעת לתיקונם, לתקן מה שפגמו מתחלה. ועל זה השיבו ה' יברך את עמו בשלום, שזכו לתיקון, כי אין שלום בעצמי מפני חטאתי (תהלים לח-ד), ובתיקון החטא יש שלום.

*

והנה אחר המבול אמר ה' לנח, עוד כל ימי הארץ זרע וקציר וגו', ויום ולילה לא ישבותו (ח-כב). וברש"י מכלל ששבתו כל ימות המבול, שלא שמשו המזלות, ולא ניכר בין יום ובין לילה ע"כ. ובאמת יש בזה מחלוקת במדרש (ב"ר כה-ב) רבי אליעזר אומר לא ישבותו מכאן שלא שבתו (דרש עוד, עדיין לא ישבותו, כמו שלא שבתו עד עתה), ורבי יהושע אומר לא ישבותו מכאן ששבתו ע"כ. ולכאורה יש להבין טעם הדבר ששבתו אז המאורות.

ומתחלה נבאר מה שאמרו (מגילה י): אמר רבי יוחנן מאי דכתיב (שמות יד-כ) ולא קרב זה אל זה כל הלילה, בקשו מלאכי השרת לומר שירה, אמר הקב"ה מעשה ידי טובעין בים ואתם אומרים שירה ע"כ. וביאר במהרש"א (סנהדרין לט:) כי מצינו בקרא (ישעיה ג-א) שהלשון וקרא 'זה אל זה' מתייחס לשירי השבח של המלאכים לפני ה' ע"כ.

ויש לומר עוד דאיתא בגמרא (חגיגה יב:) מעון [לשון מדור, מקום שמלאכים דרין בו], שבו כתות של מלאכי השרת שאומרות שירה בלילה, וחשות ביום מפני כבודן של ישראל [שמקלסין ביום] שנאמר (תהלים מב-ט) יומם יצוה ה' חסדו [יצוה למלאכים לשתוק, כדי לעשות חסד לצריכים חסד, והם התחתונים] ובלילה שירה עמי [ברקיע עם שיר שלי שקילסתי ביום] ע"כ. ואם כן י"ב שעות של הלילה המלאכים אומרים שירה, וכאשר נגמר הלילה ומתחיל היום להאיר, מתחילין ישראל לומר שירה י"ב שעות עד הלילה. והנה טביעת המצריים בים סוף היתה בסוף שעות הלילה, וכמו שנאמר (שם יד-כד) ויהי באשמורת הבקר וגו', וישב הים לפנות בקר לאיתנו. ופירש רש"י שלשת חלקי הלילה קרויין אשמורת (ברכות ג), ואותה שלפני הבקר קורא אשמורת הבקר ע"כ. ואם כן באותה הלילה לא אמרו המלאכים שירה כל י"ב שעות הלילה, אלא בסוף הלילה השתיים ה' מלומר שירה. וזהו שאמר ולא קרב 'זה' אל 'זה' כל הלילה, בכל הלילות קרובים הי"ב שעות שמלאכי השרת אומרים שירה, עם הי"ב שעות שישראל אומרים, שבגמר הלילה ישראל מתחילים שירתם, אבל כעת לא גמרו המלאכים שירתם בלילה, אלא היו חשות בסוף הלילה, ולא קרב 'זה' אל 'זה'.

והנה בגמרא (שבת קיט:) איתא, רבי יוסי בר יהודה אומר שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו, אחד טוב ואחד רע, וכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושלחן ערוך ומטתו מוצעת, מלאך טוב אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך, ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו וכו' ע"כ. ויש להבין למה רק בקיום מצות שבת מצינו ענין זה שמלאכי השרת מלוין אותו לביתו לראות שלחנו בשבת. וגם לבאר מה שאנו רואים, כי יום השבת הוא יום של שירות ותשבחות לה', ויום השביעי משבח ואומר מזמור שיר ליום השבת, ולפיכך יפארו ויברכו לא-ל כל יצוריו. ואף על פי כן ריבוי השירות של הכלל ישראל הוא בליל שבת יותר מביום, ובודאי טעמא רבא יש בזה.

ונראה דאיתא בתוספות (סנהדרין לו:) כתוב בתשובות הגאונים שאין בני ארץ ישראל אומרים קדושה אלא בשבת, דכתיב (ישעיה ו-ב) גבי חיות, שש כנפים לאחד,

וכל כנף הוא אומר שירה אחת ביום בששת ימי החול, וכשיגיע שבת אומרים החיות לפני המקום, רבש"ע אין לנו עוד כנף, והקב"ה משיב להם יש לי עוד כנף אחד שאומר לפני שירה, שנאמר (ישעיה כד-טו) מכנף הארץ זמירות שמענו ע"כ. ולפי זה בימות החול אומרים המלאכים שירה בלילה, וחשות ביום מפני כבודן של ישראל. וביום השבת אין אומרים שירה גם בלילה בזמנם, שחסר להם כנף, ובני ישראל מוטל עליהם להשלים השירה שנחסר מהמלאכים. ולכן בליל שבת דייקא מאריכין ישראל בשירה וזמרה ביתר שאת, כי אז עלינו להשלים השירה שנחסר למעלה מהמלאכים. ובהיות שחיותן של מלאכי השרת היא מהשירה שהם אומרים, אשר עבור זה נבראו, וכולם פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה, ובלילה שבת נחסר זאת מהם, על כן הם באים למטה להצטרף יחד עם ישראל לשמוע שירתם, שמכנף הארץ זמירות שמענו. ועל כן בליל שבת הם מלוין את האדם לסעודתו, כדי לשמוע שירתן של ישראל, אשר הם משלימין אז שירת המלאכים.

*

והנה גם צבא השמים אומרים שירה בכל יום, כמבואר במדרש (תנחומא אחרי ט) כתיב (מלאכי א-יא) כי ממזרח שמש ועד מבואו, וכן את מוצא בשעה שעמד יהושע ועשה מלחמה בגבעון מה כתיב שם, אז ידבר יהושע לה' ביום תת ה' את האמורי לפני בני ישראל ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון דום וגו' (יהושע יג-ב). בקש יהושע לשתק את החמה, אמר לו שמש בגבעון דום, לא אמר עמוד אלא דום, למה אמר לו דום, שכל זמן שהוא מקלס יש בו כח להלך, דמם עמד, לכך אמר לו יהושע שיעמוד שנאמר שמש בגבעון דום. אמר לו השמש וכי אתה גוזר עלי שאדום. אמר לה הן. אמר לו וכיון שאני שותק מי יאמר קלוסו של הקב"ה. אמר לה דום אתה ואני אומר שירה בעבורך שנאמר אז ידבר יהושע לה', ואין אז אלא שירה שנאמר (שמות טו-א) אז ישיר משה ע"כ.

והנה בעת טביעת מצרים בים, מנע ה' את המלאכים מלומר שירה, מעשה ידי טובעין בים ואתם אומרים שירה. ואם כן מכל שכן בעת המבול, אשר לא רק אומה אחת טבע בים, אלא כל ברואי עולם ביחד עם כל הבהמות והחיות והעופות, מסתבר שלא היה לרצון או שירת המלאכים, ונאמר גם אז להם מעשה ידי טובעין בים ואתם

אומרים שירה. וכיון שהשמש והמזלות בהילוכן אומרים שירה, ובעת צער של כליון העולם אין השירה מרוצה למעלה, על כן גם המזלות שבתו במקומן, כי בהילוכן הם אומרות שירה, ואין אז זמן שירה בעולם.

אמנם שירתן של ישראל חשובה יותר משירתן של המלאכים, כי במצרים מנע ה' המלאכים מלומר שירה, אבל ישראל אמרו שירה, אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת, הרי עד כמה חשוב למעלה השירה שאנו אומרים, שגם כאשר לא מתקבל שירת המלאכים, יש תענוג למעלה בשירתן של ישראל. ובשבת כאשר המלאכים אין אומרים שירה, אנו זוכין להשלים השירה של המלאכים, ויהושע בשעתו השלים שירת השמש. ועל דרך זה בעת המבול, כאשר מלאכי מעלה והמזלות לא אמרו שירה, היה מוטל על נח ובניו להשלים את השירה שנחסר למעלה.

ויתכן שעל זה רימו הכתוב, וימח את כל היקום אשר על פני האדמה וגו', וישאר אך נח ואשר אתו בתבה (ו-ג), שבהיות שמעשה ידיו היו טובעין בים, לא נשאר מי שיאמר שירה לה' אך נח ואשר אתו בתבה. ולכן 'וישאר' הם אותיות שי"ר א"ו, כי בדרך כלל השירה נחלקת בין ישראל להמלאכים, שהמלאכים אומרים ו' ימים כנגד הו' כנפים, וישראל אומרים יום אחד, יום שבת קודש. והשיר הזאת הנחלקת לוי"ו ימים של חול, ויום אחד של שבת, שירה זו נשארה כעת לנח ובניו בתבה, שהמה ישלימו זאת.

ויש לנו להתבונן מזה גודל חשיבות של הזמירות והתשבחות שאנו אומרים ביום שבת קודש, אשר אז אין זמירות למעלה מהמלאכי השרת, רק אנו למטה מזמרים לה', ומכנף הארץ זמירות שמענו. ולא עוד אלא שהמלאכים מלוין אותנו כדי להצטרף עם שירתם של ישראל. ולכן תיקנו להוסיף במזמורים בתפלות יום השבת, ויש להנעים ולהאריך בהם בשפה ברורה בגעגועין של שמחה, לפאר ולרומם את ה'. וכמו כן בסעודות שבת קודש להרבות בשירות ותשבחות, ובפרט בליל שבת קודש שאנו משלימין השיר של מעלה שנחסר מהמלאכים. ולהכיר כי שירתן של ישראל עולות למעלה בכל עת ובכל שעה, גם בזמנים שמונעין את המלאכים מלומר שירה, ואשרינו מה טוב חלקנו, על הזכות שניתן לקרוצי חומר לשרת את ה'.

הגליון הזה נתנדב על ידי

ברכת מו"ם לכבוד ידיד כל, מסור בלוג' לכל קרש קהלתנו דק' בכלל, ולבית כ"ק מן אדמו"ר שליט"א בפרס, ה"ה מוה"ר עמרם הירש ה"ו	מוה"ר ר' שלמה צבי זינגער ה"ו לרגל השמחה השרויה במענו באירוס בני הרחן ישראל נ"ו למו"ם	מוה"ר ר' מרדכי אדלעי ה"ו לרגל השמחה השרויה במענו באירוס בני למול טוב	מוה"ר ר' עמרם הירש ה"ו לרגל השמחה השרויה במענו בנישוא בני הרחן חיים עמוה בונם נ"ו למו"ם	מוה"ר ר' ישראל דוד זינגער ה"ו לרגל השמחה השרויה במענו בהולדת בני למול טוב	מוה"ר ר' יוסף מרדכי שפיטצער ה"ו לרגל השמחה השרויה במענו בהולדת בני למול טוב
לרגל שמחת לבו בנישוא בני הבחור החשוב מאד נעלה המופלג בתי"ש ברא כרעא דאבודו הרחן כמר חיים שמחה בונם שחזו ית"ר שירה רב תענוג ונחת וקדושה מכל יצ"ח אכ"ר.	מוה"ר ר' יצחק פאלל ה"ו לרגל השמחה השרויה במענו בהולדת בתו למול טוב	מוה"ר ר' שלום מערמלשטיין ה"ו לרגל השמחה השרויה במענו בהבנם בני לעול התורה והמצות			